

[Munch-Petersen.]

har været Uenighed om, er en lille Ting med Hensyn til den formelle Sammensætning af den Særdomstol, som her skal ind sættes, idet det synes, som om Forligsinstitutionens Formand, som jo nyder almindelig Agtelse i alle borgerlige Kredse, dog nyder en særlig Agtelse hos Det konservative Folkeparti. Man kan formentlig vente, at der i Morgen i „Berlingske Tidende“ vil findes en Beklagelse af, at det ikke blev gennemført, at han skulde være født Formand for denne Særdomstol. I og for sig kunde man jo lige saa godt have bestemt dette, for det er jo en kendt Sag, at Forligsinstitutionens Formand ogsaa nyder stor Agtelse i socialdemokratiske Kredse, han er jo særlig blevet dekoreret for sine fortjenstfulde Handlinger i det kapitalistiske Samfunds Tjeneste.

Statsministeren indrømmede ved første Behandling, at Meningen var, at der ingen Lønforhøjelse skulde finde Sted for Slagteriarbejderne, hvilket altsaa betyder, at Slagteriarbejderne ligesom som saa mange andre Arbejdergrupper skal have en reel Lønreduktion som Følge af de faktiske Pristigninger, der, som selv det officielle Pristal har maattet indrømme, har fundet Sted.

Ligeledes maatte Statsministeren indrømme, at Loven sikkert vilde møde den stærkeste Modstand hos Arbejderne. Betænkningen meddeler jo ikke noget om, hvad Slagteriarbejdernes Repræsentanter har sagt i Udvalget. Gennem det ærede Medlem Hr. Brorsen har vi faaet lidt at vide om det. Jeg ved jo ikke, hvor kraftigt Slagteriarbejdernes Repræsentanter har fremført det Synspunkt, det ærede Medlem Hr. Brorsen nævnte. Men givet er det i hvert Fald, at der ude omkring blandt de menige Slagteriarbejdere vil være afgjort Modstand mod tvungen Voldgift for dem i dette Tilfælde, saavel som ogsaa mod tvungen Voldgift i al Almindelighed. Det er jo ogsaa noget, som Socialdemokratiet ikke tør benægte. Og det vil sige, at man gennemfører dette Lovforslag af Hensyn til det borgerlige Samfund efter Arbejdsgiverelementets Ønske og mod Arbejderrepræsentanternes Ønske. Det er den Situation, der her foreligger, og den foreligger saa tydeligt som nogen Sinde før, endda endnu tydeligere, idet selve de Partifæller, som har været

officielt indkaldt til Forhandling i Udvalget, har været nødt til at udtale sig imod Lovforslaget. Alligevel gennemfører Socialdemokratiet Lovforslaget imod sine egne Partifæller inden for Slagteriarbejderne. Det er ikke mærkeligt, at dette Lovforslag vinder Billigelse hos de borgerlige Partier, idet det netop er en Lov, der gennemføres paa rent borgerligt Grundlag: man indsætter en Særdomstol til at dømme mod Slagteriarbejderne.

Holstein: I Folketingsudvalgets Betænkning udtales det, at Landbrugets ledende Kredse er bekendt med alle Oplysninger Sagen vedrørende, og derefter ikke ser nogen anden Udvej end den af den højtærede Regering foreslaaede. Efter de Udtalelser, der her er faldet fra de ærede Ordførere for Venstre (Brorsen) og for de Konservative (Christmas Møller), kan jeg forstaa, at disse Oplysninger Sagen vedrørende drejer sig om livsvigtige Landbrugseksportinteresser.

I næstsidsste Stykke i Betænkningen hedder det, at Udvalgets Indtryk af de Forhandlinger, der er ført med Repræsentanter henholdsvis for Slagteriarbejderne og for Modparten, er, at der ikke i den nærmeste Fremtid er Udsigt til, at Konflikten kan løses paa normal Vis gennem Forhandling mellem Parterne. Dette tager jo Sigte paa det Spørgsmaal, som i og for sig er uafhængigt af Eksportinteresserne, nemlig Spørgsmaalet om, hvilken Løn der er rimeligst og retfærdigst i Forholdet mellem Slagterierne og deres Arbejdere. Det siges, at Modsætningerne her er saa stærke, at der ikke er nogen Udsigt til, at Konflikten kan løses paa normal Vis gennem Forhandling mellem Parterne. Jeg formoder, at dette er ensbetydende med, at der er en reel, dybtgaaende, betydningsfuld Forskel i Opfattelsen af Lønkravenes Berettigelse paa den ene og den anden Side, for hvis der ikke var en saadan Forskel, og Konflikten alligevel ikke kunde bilægges paa normal Vis, saa vilde det kun være Udtryk for, at den ene eller begge Parter var Kværlanter. Det maa altsaa antages, at der bestaar en reel, dybtgaaende Uoverensstemmelse mellem Parterne i selve Lønspørgsmaalet, saa dybtgaaende, at den ikke kan antages at kunne løses ad normal Vej.

Paa denne Baggrund forekommer det